

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Jacobi Sadoleti Card. Et Episcopi Carpentoractensis Viri
Disertissimi, Opera quæ exstant omnia**

Sadoleto, Jacopo

[Francofurti], 1607

XVIII. Iac. Sadoletvs Cardin. Ioan. Archiepisc. Vspaliensi Gotto, S.P.D.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-69244](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-69244)

dem & David ante arcam Dei pietatis memor fuit, non dignitas. Nam quod ego ad Lutheranos desciscam, quis suspicari ex illa epistola potest: cum testificer in ea, me opinionibus ab eo dissentire? Amo ingenium hominis, doctrinam laudo, sententias certe non probo. Ex quo mirum mihi valde accidit, id quod tu scribis: videri me tuis literis & summum virum Symonem, & totum collegium nostrum quasi perstringere. Hoc tu, queso, quibus ex verbis epistolae meae colligere potuisti? Ego collegis meis omnem vobisque honorem defero, & in Catholica veritate constantissimus sum, eroque quoad vitam: potiusque de vita, quam de sententia decedam. Cupiebam plura, sed languor animi corporisque prohibet. Cum valetudinem recuperaro, crebritate literarum tibi satisfaciam. Interea quando in imprimenda epistola mea id agere coepisti, de quo ago tibi gratias, famam & existimationem meam tibi commendo. Vale mi Naufca. Vale, & perpetuo dilige. Roma. X. Calend. Decembris, M. D. XXXVII.

XVIII.

IAC. SADOLETVS CARDIN. IOAN.
Archiepisc. Vspaliensi Gorta, S. P. D.

AD XV. Calend. Ianuarij cum essem in mea Ecclesia Carpentorachi, quod post discessum a Nicæa summi Pontificis me conculeram, accepi tuas literas tertio decimo Calend. Novembris Venetiis datas. Ex quibus cognoui iustissimam querelam tuam, & dolorem cum, quem ex publicis incommodis, tuisque privatis, non sine magna ratione susciperes. Itaque tuis literis ad dolendum tecum vehementer permotus, optavi equidem esse Romæ, quod tibi præstarem eadem officia quæ apud summum Pontificem antea præstissem. Sed cum id fieri non possit, abssum enim ab Urbe passuum sexcentis amplius milibus, nullum habens remedium, quo à me posses iuari, cum sim ego quoque in angustiis positus: has constitui scribere ad te literas, quibus de mea erga te voluntate certior fieres: & quoniam operam meam non posses, quoniam saltem meum in te propensum beneuolumque recondere. Quod scribis perniciosum fore fidei Catholice concilium habitum non esse, nostrosque aduersarios ea de causa iam insolentiores esse factos: nihil sanè mihi significas noui. Ego enim & hoc prouidi ita futurum: & posteaquam contigit, ut concilij habendi spes omnis exstingueretur, auctos animos eorum, qui contra Romanam inuehantur Ecclesiam, multorum nunciis literisque cognoui. Quin quotidie aliqua ad aures meas perueniunt de opinionibus illorum hominum aduersus Deum impia, ob multitudinem cum illis consentientium periculosa: neque adhuc

video quid nobis iam reliquum ad spem rerum meliorum
 possit. Etsi Pontifex Maximus (quod ego scire tum potui) ad
 tendum concilium non sua sponte, sed duorum summorum
 principum consilio fuit adductus, qui negabant tempus idoneum
 esse tanta agenda rei, quæ & tranquillior Christianæ Re-
 statum & orium à Turcis ac fidei hostibus requirebat. Itaque
 eodem consilio vsus quo tu, pariq; dolore affectus de Christianæ
 Reipub. incommodis: optimum factu mihi constitui manere
 hoc portu, & in hoc meo exiguo gubernando grege Deo ac
 mea satisfacere. Cùm præsertim in optimarum & sanctissimorum
 literarum studiis assiduus sim: Christi que fidem, quam ma-
 ritate & opibus non possum, meis quoque licitum est scribere
 meisque vigilis in veterem dignitatem restituere coner. Alia
 causa est, qui non portum tenes, sed tempestate iactaris, & fructibus.
 Quod mihi quidem dolori est: eoque magis, quod quæ
 modum tibi opituler non habeo. Sed si diligentius tecum
 scripturæ sanctæ documenta recolere volueris, intelliges, ubi
 bus potissimum qui propter defensionem veritatis & iustitiam
 hominum impiorum odia insectationesque perpetuantur, regnum
 celorum & promissum esse & paratum: in quod per
 minas & huius vitæ calamitates oportet nos ingredi. Nō afferunt
 scripturarum testimonia: quæ tibi nota sunt: illud dicam, Ne-
 lum mihi malum in ista tua misera afflictæque fortuna videri
 inesse, si modò tu is es, quem te mihi Romæ ostendisti. Cui
 ego & scientiam tuam bonarum literarum artiumque adan-
 rem, & constantiam animi in rebus aduersis laude prosequor.
 Nec verò vllum cuiquā malum dominari potest, cui Deus pro-
 sus, & suum in Deo summum bonum sit repositum. Sed hæc
 stenus: non enim arbitror te egere nostris admonitionibus. Ego
 quoniam Romæ non sum: tibi que in ea vrbe operam nauaturo
 queo, scribo ad Contarenum talem virum, qualem tu nosti, sci-
 entia, religione, integritate, omnibus præstantem: vi is con-
 tuam, & suo & meo nomine apud Pontificem agat. Ad quem
 quoque dederis literas, measque hæc ante tuam professionem
 in Germaniam acceperis: non dubito, quin aliquo gene-
 re subsidij à summo Pontifice tibi subueniatur.

Vale. Carpentoracti.